

บทนำ

เสียงนาฬิกาปลุกบนโต๊ะตั้งแล้ว

มือเรียวเล็กคู่หนึ่งค่อยๆ เอื้อมคลำหาปุ่มกดปิดเสียง เมื่อ
ตบแปะลงไป ห้องจึงกลับสู่ความเงียบสงบอีกครั้ง

ทว่าหลังจากนั้นไม่นานเด็กสาวคนหนึ่งก็ค่อยๆ ลุกขึ้นนั่งและ
บิดยี่ตตัวอย่างเกียจคร้านราวกับแมวตัวน้อย

หลังนั่งเหม่อมองนาฬิกาปลุกได้สักพัก ในที่สุดไม่ตาเออร์หรือ
มาร์ธา ไมก็นึกขึ้นได้ว่าเมื่อคืนนี้บรรดาเพื่อนสนิทกันจะจัดงาน
วันเกิดครบรอบสิบหกปีให้ เธอจึงรู้สึกวุ่นวายอย่างห้ามไม่อยู่

เด็กสาวเดินออกมาจากห้อง เห็นนาฬิกาแขวนบนผนังบอกว่า
ยังพอมีเวลากว่าที่จะถึงเวลาเริ่มงานสังสรรค์ เธอเดินเข้าห้องน้ำและ
ใช้เวลาอาบน้ำแต่งตัวเพียงไม่นาน พอเสร็จเรียบร้อยก็ยังเหลือเวลา
อีกหนึ่งชั่วโมง เธอคิดๆ ดูแล้วว่าน่าจะไปทำงานเป็นคนแรกด้วยซ้ำ
ครั้นแล้วก็หยิบกระเป๋าเตรียมตัวออกจากบ้าน พอดึกกับที่เสียงกริ่ง
หน้าประตูดังขึ้น

10 Magic Touch สัมผัสรักร้อนซ่อนรัก ๑

เมื่อเปิดประตูออกก็พบบุรุษไปรษณีย์คนหนึ่งยืนอยู่พร้อม
ใบหน้าเป็นรอยยิ้ม ในมือถือห่อพัสดุและใบเซ็นรับ

"คุณมาร์ธาใช่หรือเปล่าครับ"

"ใช่ค่ะ ฉันเอง"

"มีพัสดุส่งมาถึงคุณ ช่วยเซ็นรับตรงนี้ได้ด้วยครับ"

หลังเซ็นรับพัสดุเรียบร้อย มาร์ธาก็ถือของเข้าห้องด้วยความสงสัย ก่อนจะพลิกกล่องดูแต่กลับไม่มีชื่อผู้ส่งเขียนไว้ ชวนให้
เธอรู้สึกแปลกใจจริงๆ

หรือจะส่งผิด?

ไม่ เป็นไปไม่ได้ ชื่อผู้รับบนพัสดุเป็นของเธอเองไม่ผิดแน่
ที่อยู่ก็ด้วย ไม่มีทางที่จะส่งให้ผิดคนเด็ดขาด

ถ้าอย่างนั้น... อาจจะเป็นเพื่อนสักคนที่อยากทำเซอร์ไพรส์เลย
ไม่เขียนชื่อคนส่ง

คิดถึงตรงนี้มาร์ธาก็ลงมือแกะห่อพัสดุออกอย่างระมัดระวัง
ข้างในมีจดหมายหนึ่งฉบับและหนังสือปกหนังสือดำบางๆ หนึ่งเล่ม
ทั้งยังมีสร้อยข้อมือแบบพื้นเมืองอีกหนึ่งเส้น

เธอเปิดจดหมายออกอ่าน ข้างในมีเพียงข้อความสั้นๆ เขียน
เอาไว้

คุณมาร์ธา ไม่ :

สุขสันต์วันเกิดครบรอบสิบหกปี!

เราได้นำของขวัญวันเกิดสองชิ้นมาส่งให้ตามความต้องการ
ของผู้มอบหมาย ขอให้คุณ 'ใช้อย่างทะนุถนอม'

ข้อควรระวัง : อย่าทำหาย มิเช่นนั้นคุณต้องรับผิดชอบผลที่
ตามมา

ผู้ดำเนินการแทน

ผู้มอบหมาย? ผู้ดำเนินการแทน? ใครกัน แล้วที่บอกไม่ให้
ทำหาย...

ในหัวของมาร์ธาเต็มไปด้วยคำถามมากมาย เธอหยิบสร้อยไข่มุก
ขึ้นมาพิจารณาดูอย่างละเอียด บนตัวสร้อยสลักรูปสัตว์สัญลักษณ์
เล็กๆ สี่ชนิดคือนกอินทรี แมงป่อง หมาป่า และหมีไล่เรียงกัน โดย
ตรงกลางสัตว์ทั้งสี่เกาะเป็นรูปดวงอาทิตย์ซึ่งเปล่งรัศมีออกมาสีแฉก
ลวดลายประณีตบรรจงไม่แพ้งานฝีมือของอียิปต์โบราณเลยทีเดียว

มาร์ธาวางสร้อยลงแล้วหยิบหนังสือปกหนังสือดำที่ดูเก่าแก่แต่
เห็นได้ชัดว่าถูกเก็บรักษาอย่างดีขึ้นมา หน้าปกพิมพ์ด้วยแผ่นทอง
เป็นรูปสัตว์สัญลักษณ์แบบเดียวกับที่เห็นบนสร้อย มุมบนซ้ายเป็น
รูปนกอินทรี ซ้ายล่างคือแมงป่อง มุมบนขวาเป็นรูปหมาป่า ส่วน
ขวาล่างคือหมี และตรงกลางวงก็เป็นรูปดวงอาทิตย์

เมื่อพลิกเปิดดู แต่ละหน้าเป็นภาพตำนานเทพที่วิจิตรงดงาม
แม้ไม่มีคำอธิบายประกอบ แต่เธอก็สามารถเข้าใจเรื่องราวใน
หนังสือได้ว่าเล่าถึงอะไร...

เทพผู้ยิ่งใหญ่องค์หนึ่งเสด็จลงมายังโลกมนุษย์ ใช้ธาตุทั้งสี่
สร้างแผ่นดินใหญ่ขึ้นมา

พระองค์สร้างป่าเขา แม่น้ำลำธาร นำสัตว์น้อยใหญ่มาอยู่บน
ผืนแผ่นดินนี้ สร้างที่ทางให้มนุษย์มาอาศัยอยู่ร่วมกัน และพยายาม
รักษาไว้ซึ่งสมดุลแห่งธรรมชาติ

วันเวลาผ่านไป แผ่นดินผืนนี้เป็นปึกแผ่นมั่นคง องค์มหาเทพ
ผู้เหนื่อยล้าจึงมีเวลาได้พักผ่อน

12 Magic Touch สัมผัสรักร้อนซ่อนรัก ๑

ก่อนเข้าสู่นิทรา พระองค์ยังคงห่วงความเป็นไปของดินแดน
ดังนั้นจึงมอบหมายให้เฝ้ากอินทรี เฝ้าแมงป่อง เฝ้าหมาป่า และ
เฝ้าหมีคูแลธาตุสำคัญทั้งสิ้นคือ ลม น้ำ ไฟ ดิน เป็นผู้พิทักษ์แผ่นดิน
นี้

แม้กระนั้นพระองค์ยังคงไม่อาจวางใจได้

หลังจากใคร่ครวญตรึกตรองแล้ว พระองค์ตัดสินใจทิ้งให้
เลือดเนื้อเชื้อไขของตนเป็นผู้ดูแล และกำหนดให้ทายาทอันดับหนึ่ง
เป็นผู้สืบทอดอาณาจักร ขณะเดียวกันก็ขอให้ผู้พิทักษ์ทั้งสิ้นเฝ้าช่วย
ปกปักรักษาและเลือดของพระองค์ รวมทั้งร่วมรักษาสมดุลแห่งดินแดน

ทว่าเพียงเท่านี้ดูเหมือนจะยังไม่เพียงพอ องค์เทพผู้ยิ่งใหญ่
ต้องการให้ผู้สืบทอดของพระองค์เลือกธิดาเทพหนึ่งคนทุกๆ หนึ่งร้อย
ปีมารับหน้าที่รวบรวมพลังแห่งธาตุทั้งสิ้นไว้ ณ ที่ซึ่งองค์เทพหลับไหล
และทำพิธีบวงสรวงปลุกพระองค์ให้ตื่นขึ้นมาสถิตในร่างของธิดาเทพ
เพื่อปรับสมดุลธรรมชาติแห่งแดนดินขึ้นใหม่ บันดาลความมั่นคง
ของดินแดนนี้ให้ดำรงสืบไป

และเพื่อเป็นการตอบแทนความเสียสละของธิดาเทพ ทายาท
ผู้สืบทอดสายเลือดแห่งพระองค์จะต้องแต่งงานกับนาง หากไม่แล้ว
ความพินาศจะอุบัติขึ้นบนโลกมนุษย์ ถือเป็นบทลงโทษแก่ลูกหลาน
ของพระองค์เอง

เมื่อทุกอย่างเป็นไปตามนี้แล้ว มหาเทพจึงวางใจเข้าสู่นิทรา
กาลต่อมาผู้สืบทอดสายเลือดของพระองค์จึงถือกำเนิดเป็นราชวงศ์
แห่งกษัตริย์ปกครองแผ่นดิน เฝ้าผู้พิทักษ์ทั้งสิ้นกลายเป็นตระกูล
ชนชั้นสูงผู้ยิ่งใหญ่ พิธีบูชาของร่างสถิตเทพในร้อยปีแรกก็ได้เริ่มต้น
ขึ้น

จนกระทั่ง...

เปิดมาถึงตรงนี้ มาร์ธาพบว่าหน้าหนังสือมีร่องรอยถูกทำลาย เสียหาย เธอรีบพลิกดูหน้าต่อไปก่อนจะพบว่าที่เหลืออีกสิบกว่าหน้า ก็มีรอยฉีกขาด มีแม้กระทั่งรอยไหม้เกรียมจากการถูกเผา

มาร์ธา รู้สึกเสียตายเหลือเกินที่ภาพวาดงดงามเช่นนี้กลับถูกทำลาย ที่น่าเสียตายยิ่งกว่าคือตอนจบของเรื่องที่เขาเองไม่มีวันได้รู้

ถึงตอนนี้เธอเพิ่งรู้ว่าเหลืออีกไม่ถึงสิบนาทีก็จะถึงเวลานัดหมายกับเพื่อนแล้ว เธออุทานด้วยความตกใจ รีบคว้ากระเป๋า ก่อนตรงดิ่งไปยังประตู แต่เมื่อเหลือบไปเห็นหนังสือปกหนังสือดำและสร้อยข้อมือที่วางอยู่บนโต๊ะ ไม่รู้เพราะอะไรถึงได้รู้สึกไม่สบายใจของสองสิ่งนี้ไว้ เธอตัดสินใจใส่สร้อยไว้ที่ข้อมือซ้าย หย่อนหนังสือปกหนังสือดำลงกระเป๋า ก่อนจะรีบออกไปให้ทันเวลา

บนถนนคนล้าไปด้วยผู้คนที่ยึดเสียดกันมากมาย มาร์ธาเร่งเท้าพลางหยิบมือถือขึ้นโทรขอโทษอีกฝ่าย "ขอโทษนะ ฉันไม่ได้ตั้งใจจะไปสาย...พอดีมีพัสดุด่วนส่งมา อิม...อิม ไอเค รอดฉันด้วยนะ!"

เมื่อวางสาย มาร์ธา ยืนรอสัญญาณไฟเหมือนคนอื่นๆ อยู่ที่ฝั่งหนึ่งของถนน เวลานี้เสียงโทรศัพท์ของเธอก็ดังขึ้นอีกครั้ง แล้วเธอก็ต้องรู้สึกแปลกใจเมื่อเห็นเบอร์ที่ไม่คุ้นเคยปรากฏบนหน้าจอ น้อยครั้งนักที่จะมีเบอร์แบบนี้โทรเข้ามา เธอกดรับสายด้วยความอยากรู้ กรอกเสียงสวัสดีใส่โทรศัพท์ แต่กลับมีเพียงเสียงคนจ้อกแจ้กจอบจอบตอบกลับมา

สัญญาณไฟคนข้ามสว่างขึ้น มาร์ธาก้าวเท้าเดินไปข้างหน้า พลางเงี่ยหูฟังเสียงในสาย

ชั่วพริบตาบรรดาบรรทุกันหนึ่งเสียการควบคุมพุ่งเข้าสู่ฝูงชนที่กำลังเดินข้ามถนน ทุกคนต่างตกใจวิ่งหนีเอาชีวิตรอด แต่จากมุมที่

14 Magic Touch สัมผัสรั้นซ่อนรัก 1

มารธาอยู่ทำให้เธอมองไม่เห็นและยังคงตั้งใจฟังเสียงจากปลายสาย
จนจับความได้ประโยคหนึ่ง

ในที่สุด...ก็หาเจ้าเจอ

กว่าจะเริ่มรู้สึกผัดสังเกตรถบรทุกก็ปรากฏอยู่ตรงหน้าเธอ
แล้ว มารธาได้แต่ยืนนิ่ง ก่อนแสงสีทองจะวาบเข้าตา

จิตได้สำนึกสั่งให้เธอหลับตาลง รอรับความตายที่กำลังจะมา
ถึง...

บทที่ ๖

เมื่อไม่รู้สึกลงถึงความเจ็บปวดอย่างที่คิดไว้ มาร์ธาจึงค่อยๆ ลืมตาทั้งสองข้างขึ้น

ภาพที่เห็นคือสิ่งก่อสร้างยุคโบราณซึ่งก่อขึ้นด้วยหิน เปี่ยมด้วยเอกลักษณ์เฉพาะตัวแบบชนเผ่า ตามผนังบ้านเรือนส่วนใหญ่วาดทาสีเป็นภาพสัญลักษณ์แปลกๆ แตกต่างกันไป คล้ายกับว่าเป็นสิ่งที่ใช้บ่งบอกว่าใครเป็นเจ้าของ แต่ในสายตาของเธอก็เหมือนเลขที่บ้านนั่นเอง

เสื้อผ้าของผู้คนที่นี้ก็ไม่เหมือนกับที่มาร์ธาใส่เลยสักนิด

หากจะอิงตามชุดพื้นเมืองที่เธอเคยเห็นผ่านตาตามสารคดีท่องเที่ยวแล้ว เธอรู้สึกว่ามันเหมือนชุดของชาวอินเดีย แต่ก็มีส่วนคล้ายชุดของชาวทิเบต คือจะมีผ้าพิมพ์ลายผืนยาวๆ คลุมตัวและใช้ผ้าแถบกว้างอีกผืนหนึ่งพันรอบเอวไว้อย่างแน่นหนา หากจะให้พูด เธอคิดว่าเสื้อผ้าที่พวกเขาใส่นั้นมีกลิ่นอายความงดงามอย่างชนเผ่าพื้นเมืองโบราณแบบที่เธอเห็นบ่อยๆ ในเกมคอมพิวเตอร์ของญี่ปุ่น

18 Magic Touch สัมผัสอันซ่อนรัก ๑

คิดถึงตรงนี้ เธอเพิ่งเริ่มสังเกตเห็นว่าบนถนนมีผู้คนเดินขวักไขว่ไปมา ดูคล้ายภาพวิถีชีวิตประจำวันที่เกิดขึ้นจริง เธอเริ่มสงสัยว่าตนเองกำลังตาฟาดหรือเปล่า เพราะที่นี้แตกต่างจากโลกแห่งวิทยาการในยุคปัจจุบันที่เธออาศัยอยู่เมื่อสี่ขวินาทีก่อนอย่างสิ้นเชิง

หรือจะเป็นความฝัน?

มาร์ธาหลับตาลงและลืมตาขึ้นอีกครั้ง

สิ่งก่อสร้างแบบโบราณและผู้คนที่สวมใส่ชุดพื้นเมืองยังคงปรากฏให้เห็น มาร์ธาไม่สามารถทำใจเย็นได้อีกต่อไป เธออดไม่ได้ที่จะหยิกแก้มตัวเองแรงๆ เพื่อพิสูจน์ว่านี่ไม่ใช่ความฝัน วินาทีต่อมาเธอก็ต้องลูบแก้มที่เจ็บปวดจนเกือบทำเธอกรีตร้องออกมาดังๆ พร้อมมองภาพตรงหน้าด้วยความเศร้าใจ

ตอนนี้มาร์ธาแน่ใจแล้วว่าเธอไม่ได้ฝันไป

โตมาสิบหกปี เธอเพิ่งเคยพบสถานที่อันไร้ซึ่งอุปกรณ์ทันสมัย แม้กระทั่งเครื่องใช้ 'ไฟฟ้า' พื้นฐานยังไม่มีให้เห็น นี่ไซ้โลกที่เธอรู้จักหรือเปล่า

เมื่อแหงนมองท้องฟ้าสีฟ้าใสก็ดูบริสุทธิ์เหมือนไม่เคยถูกปนเปื้อนด้วยมลพิษจากน้ำมือมนุษย์ ช่างแตกต่างจากท้องฟ้าสีหม่นที่เธอเคยเห็นจนชินตาเหลือเกิน และเมื่อเธอทอดสายตาออกไปก็สามารถมองเห็นภูเขาสีเขียวขจีที่อยู่ห่างไกลได้อย่างง่ายดาย ทิวทัศน์ตรงหน้าเป็นภาพความงดงามของธรรมชาติที่หาดูได้ยากนักในที่ที่เธออยู่ แม้แต่ต้นไม้ก็ดูจะแข็งแรงกว่าต้นไม้ที่ถูกปลูกโดยมนุษย์เป็นไหนๆ หากไม่ใช่เพราะการแต่งกายของผู้คนที่นี้ เธอคงรู้สึกเหมือนมาเที่ยวชมวิวมากกว่า

ไม่รู้ว่าจมอยู่กับความคิดของตนเองนานเท่าใด กระทั่ง

ได้ยินเสียงผู้คนพูดพิมพ์คำอยู่รอบกาย เธอถึงได้รู้สึกตัวอีกครั้ง ผู้คนที่อยู่รอบด้านเริ่มล้อมวงเข้ามา บ้างก็ชี้มาทางเธอและเริ่มวิพากษ์วิจารณ์อย่างไม่เกรงใจ

ผู้คนที่นั่นล้วนมีรูปร่างสูงใหญ่ หน้าตาดคล้ายชาวตะวันออกกลาง มีส่วนน้อยที่ดูเหมือนจะเป็นลูกผสมของพวกยุโรปอเมริกา เมื่อรวมกับการแต่งกายแบบอินเดียนทีเบตต์ด้วยแล้ว ยิ่งให้ความรู้สึกเหมือนชาวต่างชาติเสียจริงๆ

มาร์ธาอดไม่ได้ที่จะก้มลงมองเสื้อผ้ายุคปัจจุบันของตนเอง และมองกลับไป 'คนยุคโบราณ' กลุ่มนั้น...สวรรค์! ยิ่งดูเธอยิ่งรู้สึกว่าตัวเธอต่างหากที่เป็นตัวประหลาด!

เธอรู้สึกเหมือนคนธรรมดาที่เซ่อซ่าหลุดเข้ามาในกองถ่ายหนังฮอลลีวูด อีกเดี๋ยวคงได้มีคนตะโกนว่า 'คัต' จากนั้นก็เดินตรงเข้ามาต่อว่าเธอเสียดังละมั้ง

ถึงกระนั้นเธอก็รู้ว่าเรื่องล้อเล่นแบบนั้นไม่มีทางเกิดขึ้นจริงแน่ คิดๆ ดูแล้วสิ่งที่ทำให้เธอโผล่มายังสถานที่แห่งนี้ได้น่าจะเกี่ยวข้องกับอุบัติเหตุทางรถยนต์นั้น

แต่ก่อนจะเกิดอุบัติเหตุ นอกเหนือจากรับโทรศัพท์เบอร์แปลกๆ แล้ว ยังมีหนังสือภาพปกหนังสือดำเก่าๆ กับสร้อยข้อมือพื้นเมือง... รวมถึงจดหมายประหลาดฉบับนั้นด้วย

ตามสูตรสำเร็จของนิยายแฟนตาซีทั่วไป มีความเป็นไปได้สูงที่มันจะเป็นหนึ่งในสาเหตุหลักของการข้ามมิติเวลา แต่...เรื่องเหนือความคาดหมายขนาดนี้ทำไมถึงเกิดขึ้นกับเธอได้ล่ะ

ปกติเธอไม่ได้เป็นคนชอบจินตนาการขนาดนั้น แม้แต่ดวงในการลุ้นโชคเสี่ยงรางวัลยังน้อยจนแทบจะไม่มี ยิ่งเรื่องมหัศจรรย์อย่าง 'การทะลุมิติเวลา' ยิ่งไม่ต้องพูดถึง

น่าเสียดายที่ความจริงก็ยังคงเป็นความจริงอยู่วันยังค่ำ เธอ
ได้หลุดเข้ามาอยู่ในโลกที่ไม่รู้จักเสียแล้ว

มารัธธาเผลอขยี้มือซ้ายลึบคางใช้ความคิดโดยไม่รู้ตัว เธอเอียง
คอพลงนึกในใจ 'ไม่ว่าครอบครัวและเพื่อนๆ ของเธอจะไป
แจ้งความกับตำรวจให้ออกตามหาหรือเปล่านั้น

ตอนนี้เองชายวัยกลางคนคนหนึ่งก็ซึ่มาข้อมือซึ่งแต่เดิม
ถูกแขนเสื้อแจ็กเก็ตบังไว้ แล้วตะโกนเสียงดังว่า "ดูสิ ดูนั่น นั่นมัน
สัญลักษณ์ของธิดาเทพแห่งมหาเทพรีเจียวไม่ใช่หรือ"

มารัธธามองคุณอาท่านนั้นอย่างอดงุนงงสงสัยไม่ได้ เขากำลัง
พูดอะไร คนที่รูปร่างหน้าตาเหมือนชาวตะวันตกก็ควรจะพูด
ภาษาอังกฤษหรือมีก็ภาษาท้องถิ่นของตนเองไปเลยสิ ทำไมถึงได้
พูดภาษาจีนออกมาล่ะ

"ใช่แล้ว สร้อยข้อมือที่นางใส่อยู่เป็นเครื่องรางประจำตัว
ธิดามหาเทพที่ถูกขโมยไปเมื่อไม่นานมานี้ไม่ใช่หรือ"

"ทำไมเครื่องรางของธิดามหาเทพจึงอยู่ในมือนางได้ล่ะ"

"ดูจากลักษณะของนางแล้ว หรือจะเป็นคนเผ่านอกที่จะมา
ทำลายพิธีกรรมของเรา?"

"นางต้องเป็นคนจากเผ่านอกแน่ๆ ทุกคนมาเร็ว ดูเสื้อผ้า
แปลกๆ บนตัวนางสิ จะต้องเป็นชนเผ่านอกแน่ๆ"

มารัธธาของผู้คนที่เริ่มมารวมตัวกันมากขึ้น แม้จะรู้ว่า
'ชนเผ่านอก' ที่พวกเขาพูดถึงกันนั้นคืออะไร แต่ดูจากท่าทางของ
พวกเขาแล้ว เกรงว่าจะไม่ใช่กลุ่มคนที่เธอสามารถอยู่ร่วมกับพวกเขา
อย่างสันติเป็นแน่

"ไม่ได้การล่ะ พวกเราจะยอมให้คนเผ่านอกมาทำลาย
พิธีกรรมของเราไม่ได้"

"รีบจับนางไว้!"

"ส่งนางไปรับโทษจากท่านธิดาเทพเลย!"

"จับนางบูชาอัญญาท่านมหาเทพให้หายพิโรธเลย!"

"จับนางไว้! จับนาง!"

ครั้นแล้วความโกลาหลและเสียงตะโกนแข็งแข่งก็เกิดขึ้น

สถานการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหันหันตรงหน้าทำให้มารธาได้แต่ยืนมองอึ้งด้วยความตกใจ มันช่างเหมือนฉากลูกฮือของมวลชนที่เห็นบ่อยๆ ในหนังไม่มีผิด โดยเฉพาะเมื่อพูดถึงความเชื่อความศรัทธา ผู้คนที่มั่งงายและขาดสติมักจะทำสิ่งที่น่ากลัวได้เสมอ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงคนเหล่านี้ที่ทำท่าทางเหมือนจะจับเธอเชือดขึ้นสังเวกเลย

วินาทีนี้มารธาตัดสินใจแล้วว่าเธอควรจะหนีเอาตัวรอดก่อนไม่ว่าอย่างไรเธอจะไม่ขอตายในสถานที่แปลกๆ แบบนี้ได้เด็ดขาด

"นางจะหนีแล้ว ตามไปเร็ว!"

"เพื่อท่านธิดาเทพแล้ว อย่าให้นางหนีรอดไปได้!"

มารธาวิ่งฝ่าผู้ชายหลายคนที่คิดจะสกัดเธอไว้ เธอวิ่งไปยังทางที่ไม่ค่อยมีคนอย่างคล่องแคล่วปราดเปรียว

โชคดีที่ปกติเธอวิ่งออกกำลังกาย ไม่เช่นนั้นคงไม่รอดจากคนจำนวนมหาศาลอย่างเมื่อก็ได้

มารธาวิ่งไปพร้อมๆ กับคิดหาทางหนีให้พ้นจากคนพวกนั้น บางทีเธอก็ชนเข้ากับพวกแม่บ้านหลายคนที่กำลังเลือกซื้อของอยู่ ผลที่ตามมาคือความวุ่นวายที่ยิ่งกว่าเดิม

คนที่วิ่งไล่ตามมารธาเพิ่มจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ จนในที่สุดผู้คนที่เหลือก็หันมาไล่ตามเธอทั้งหมด มารธาเริ่มเหนื่อยหอบ และคิดว่าการวิ่งแบบนี้ต่อไปคงไม่ใช่ทางออกที่ดีนัก เมื่อสังเกตเห็นซอยเล็กๆ ข้างหน้า เธอจึงตัดสินใจผลักทุกอย่างที่วางอยู่ข้างทางไปทาง

คนเหล่านั้น กระทั่งสามารถหาโอกาสหลบเข้าตรอกนั้นได้

ครั้นเธอวิ่งเข้ามาในตรอกก็บังเอิญพบชายหญิงคู่หนึ่งกำลังจูบกันอย่างเร่าร้อน เธอล่าวขอโทษด้วยความเก้อเขิน ก่อนจะวิ่งลึกเข้าไปด้านในโดยไม่เหลียวกลับไปมอง ไม่แม้แต่จะสังเกตเห็นสีหน้าตกใจของฝ่ายชายตอนที่เห็นเธอ

เธอวิ่งวกไปวนมาในตรอกอยู่นาน สร้างความตื่นตระหนกแก่ผู้คน que เดินสัญจรในซอยไม่น้อย เสียงตะโกนโหวกเหวกจากด้านหลังบอกให้รู้ว่าเธอกำลังตกที่นั่งลำบาก มาร์ธาเริ่มรู้สึกเสียใจที่ตอนแรกเธอเลือกซอยเล็กๆ แห่งนี้เป็นที่หลบภัยชั่วคราว เพราะจากในหนังสือส่วนใหญ่แล้ว ตรอกซอยเล็กๆ นี้แหละเป็นสถานที่ที่จะถูกจับมากที่สุด

เสียงฝีเท้าไล่ตามจากด้านหลังเริ่มใกล้เข้ามาทุกที มาร์ธาไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไรต่อไป ด้วยความรีบร้อน เมื่อมองเห็นกำแพงสูงที่ตั้งอยู่ตรงหน้าเธอจึงรีบปีนข้ามมันไป

จังหวะที่กำลังพลิกตัวเพื่อลงสู่อีกฟากของกำแพง เธอพบว่าใครคนหนึ่งกำลังเดินเล่นอยู่ในบริเวณนั้นพอดี เธอจึงค่อยๆ ปีนลงไปอย่างระมัดระวังที่สุดเพื่อไม่ให้อีกฝ่ายสังเกตเห็น

ทันใดนั้นเธอก็ได้ยินเสียงตะโกนว่า 'อยู่ตรงนี้' แ่วมาจากใกล้ๆ เสียงนั้นเรียกความสนใจจากคนที่กำลังเดินเล่นอยู่ เมื่อมาร์ธาเห็นอีกฝ่ายกำลังเดินมุ่งหน้ามาทางตน เธอจึงเริ่มกระวนกระวาย ไม่ระวังจนพลาดเท้าตกลงไป

ชั่ววินาทีนั้นเธอรู้สึกว่าสมองว่างเปล่า ทำอะไรไม่ถูกไปชั่วขณะ มาร์ธาหลับตาทั้งสองข้างลงด้วยความกลัว ชั่วพริบตาที่เตรียมใจรอรับความเจ็บปวดนั่นเอง คิดไม่ถึงว่าตนเองจะถูกใครบางคนรับไว้ได้อย่างเหมาะสม เธอจึงถอนหายใจด้วยความโล่งอก

แต่วินาทีต่อมาความคิดที่ว่าถูกจับตัวได้เสียแล้วก็แวบขึ้นในหัว เธอเงยหน้าขึ้นมองด้วยความตื่นตระหนก และพบว่าชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลากำลังจ้องเธออยู่ ขณะที่ทั้งสองสบตากัน มาร์ธาก็ต้องตกตะลึงเพราะ নয়น์ตาสีทองที่แสนพิเศษคู่ นั้น

เวลานี้เองเสียงสบถก็ดังมาจากอีกด้านของกำแพงใหญ่ เธอถึงเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าตนเองกำลังหนีตายอยู่ เธอตัวแข็งทื่อ จ้องเขม็งที่ริมฝีปากชายคนนั้น กลัวเหลือเกินว่าเขาจะปากโป้งเปิดโปงเธอออกไป

"ให้ตายเถอะ นางหนีไปอีกฟากแล้ว"

"จริงรี ไม่ใช่ว่าวิ่งไปถนนอีกสายแล้วรี"

"เป็นไปไม่ได้ นางป็นข้ามกำแพงไปแน่ๆ"

"เอ๋? นั่นมันที่ปากของท่านอาดินัมไม่ใช่หรือ"

"แน่ล่ะ นางเข้าไปในนั้นได้ยังไง..."

"เฮ้อ ดูท่าคงต้องไปรายงานท่านอาดินัมซะแล้ว! นี่คือพิธีกรรมที่ร้อยปีมีครั้งเดียวนะ!"

"ท่านอาดินัมจะโกรธหรือเปล่า"

"โกรธแค่ไหนก็ไม่เอาเรื่องพวกเราหรอก เจ้าหัวขโมยเผ่านอกนั้นต่างหาก"

"แต่ท่านอาดินัมเกลียดการถูกรบกวนเป็นที่สุด..."

"ท่านอาดินัมไม่ชอบให้ใครรบกวนจริงๆ นะ เคยได้ยินมาว่าคนที่รบกวนการพักผ่อนของท่านถูกควักลูกตาทั้งสองข้างและตัดลิ้นอย่างโหดเหี้ยม..."

"ซ้าก็เคยได้ยินมาเหมือนกันว่ามีนางกำนัลคนหนึ่งไม่ระวังไปขวางทางท่านอาดินัมเข้า คิดไม่ถึงว่าท่านจะสั่งให้บ่าวไพร่รุมฆ่ายบีนางเสียจนตอนนี้ลูกจากเตียงไม่ขึ้นเลย!"

มาร์ธาได้ยืนแบบนี้ก็เกิดอาการขนพองสยองเกล้าอย่างห้าม
ไม่อยู่ คนที่ชื่ออาดินมันนั่นน่ากลัวเกินไปแล้ว ลงโทษคนที่แค่รบกวน
การพักผ่อนหรือขวางทางเขาให้ร้ายขนาดนี้ไม่ใช่คนแล้ว

แต่ว่าพวกคนที่พูดเรื่องน่ากลัวแบบนี้ได้เหมือนเป็นเรื่องปกติก็
น่ากลัวเหมือนกัน

"เลิกพูดเถอะ ท่านอาดินมันเคยประกาศเตือนไว้ก่อนแล้ว พวก
นั้นไม่รู้จักฟังเอง สมควรตาย"

"ว่าแต่...พวกเราจะไปรบกวนท่านอาดินมันจริงๆ หรือ"

"เจ้าไม่ยอมให้ท่านธิดาเทพได้เครื่องรางประจำตัวคืนหรือไป
ไปกันเถอะ รีบไปรายงานท่านอาดินมันกัน"

เพียงไม่นานเสียงคนก็ค่อยๆ หายไป มาร์ธาแอบถอนหายใจ
โล่งอก โชคดีที่ชายหนุ่มรูปหล่อคนนี้ได้บอกออกไปว่าเธออยู่ที่นี้
หากถูกคนพวกนั้นจับได้ละก็ จุดจบคงน่าเวทนายิ่งนัก

ทว่าเธอจะรีบตีใจตอนนี่คงยังไม่ได้ แม้ผู้ชายคนนี้จะไม่ได้
เปิดโปงเธอ แต่เมื่อดูจากมือคู่ใหญ่ที่ไม่ยอมปล่อยให้เธอล่วงแล้ว สงสัย
ว่าเธอคงต้องเผชิญกับอันตรายที่แฝงเร้นอยู่อีกหนึ่งอย่างเป็นแน่

เพื่อให้แน่ใจว่าตัวเธอจะสามารถขยับได้อย่างอิสระ มาร์ธาจึง
ยิ้มทำใจดีสู้เสือ... "เอ่อ ท่านช่วยปล่อยข้าที่ได้ไหม"

ชายหนุ่มเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่ง ก่อนจะค่อยๆ ปล่อยเธอลง
ตอนนี้เองมือของทั้งสองก็แตะโดนกันอย่างไม่ได้ตั้งใจ กระแส
แปลบแปลบรุนแรงไหลผ่านฝ่ามือของกันและกัน มาร์ธาตกใจ
สะบัดมือออก มองฝ่ามือตนเองอย่างประหลาดใจ

น่าแปลก ทำไมรู้สึกเหมือนโดนไฟช็อต

เธอมองกลับไปยังชายคนนั้น เขาก็เหมือนจะสัมผัสได้ถึงอะไร
บางอย่าง สีหน้าเป๋อโลกเมื่อครู่กลับกลายเป็นสีหน้าประหลาดใจใน

เสี้ยววินาที เขาคำว่ามีเธอมาจับไว้อีกครั้ง

รู้สึกเหมือนมีกระแสไฟแล่นผ่านเหมือนเดิม

มาร์ธาสะบัดมือออกด้วยความตกใจเพราะถูกไฟช็อตอีกครั้ง
สีหน้าบ่งบอกว่าลึบสนุนงมาก

หรือว่าร่างกายของผู้ชายคนนี้จะนำไฟฟ้าได้? ทำไมถูกตัวเขา
แล้วก็เหมือนถูกไฟช็อตถึงสองครั้งเลย

ชายคนนั้นมองมือของตนอย่างครุ่นคิด พิมพ์ว่า 'มหาเทพ
เล่นตลก' อะไรสักอย่าง ก่อนจะยิ้มกับตัวเองเหมือนได้เจอเรื่องน่ายินดี
ทำให้ท่าทางเหินห่างของเขามีสแต่เติมดูอ่อนโยนลงในชั่วพริบตา

รอยยิ้มของชายหนุ่มชวนให้คนหลงใหล มาร์ธามองเขาและ
เผลออุทานด้วยความตกตะลึง

เธอมองดูใบหน้าดงามของเขอย่างตั้งใจ...ดวงตาสีทอง
แสงพิเศษคู่่นั้น เครื่องหน้าที่รับกันอย่างลงตัว ผมสีดำเป็นเงายาว
ประบ่า โครงร่างสูงสง่าเข้ากับสีผิวคร่ำมแดดดูองอาจผึ่งผาย รวมถึง
ชุดพื้นเมืองที่ออกแบบตัดเย็บอย่างประณีตด้วยวัสดุชั้นดี...จากนั้น
เธอก็มองริมฝีปากที่เข้ายวนของเขา มาร์ธาอดที่จะหน้าแดงไม่ได้

เธอเพิ่งเคยมีโอกาสดูสำรวจผู้ชายหน้าตาดีใกล้ๆ แบบนี้เป็น
ครั้งแรก! เธอชื่นชมรูปร่างสูงโปร่งของเขาซึ่งถือเป็นคุณสมบัติสำคัญ
อันขาดไม่ได้เลยของหนุ่มหล่อในฝัน

บรรดาหนุ่มหล่อในโลกปัจจุบันที่เธอเคยเห็นไม่ว่าจะจากรูปถ่าย
หรือภาพเคลื่อนไหวตามสื่อต่างๆ ล้วนเทียบกับเขาไม่ได้เลยสักนิด!

แต่จะว่าไป เธอจมอยู่กับการวิจารณ์ชายหนุ่มในใจมานาน
แล้ว ควรทำอะไรสักอย่างให้เขาพูดกับเธอสักประโยคได้แล้วมั้ง
ทำไมเขาเอาแต่จ้องเธอเขม็งแบบนั้นล่ะ แถมยังทำท่าเหมือนจะ
ยิ้มแต่ก็ไม่ยิ้มอีก แล้ว...แล้วทำไมเขาถึงไม่ทำอะไรสักอย่างเลย...

นายคนนี่คิดจะทำอะไรกันแน่

ชายหนุ่มเริ่มสังเกตเห็นว่ามาร์ธากำลังพิจารณาเขาอยู่ เขาจึงกระดกยิ้มที่มุมปาก ผลักเธอไปติดกำแพงก่อนจะเซยคางเธอขึ้นเพื่อสำรวจอย่างละเอียดราวกับว่าต้องการมองเห็นเธอให้ชัดๆ

นี่เป็นครั้งแรกที่ถูกผู้ชายสำรวจในระยะประชิดถึงขนาดนี้ มาร์ธาไม่คุ้นชินจนต้องหันหน้าออก แต่เธอตระหนักดีว่าลักษณะของเธอคงดูแปลกตาสำหรับคนที่นี่ ต่อให้ไม่พูดถึงผิวขาวราวหิมะที่เธออุตส่าห์ดูแลรักษาเป็นอย่างดี หน้าตาของคนตะวันตกก็แปลกสำหรับคนตะวันตกอยู่แล้ว ยิ่งในสมัยโบราณ คนตะวันออกถูกมองว่าเป็นกลุ่มคนลึกลับน่าค้นหาด้วยซ้ำ!

หลังปลอบตัวเองในใจเสร็จ มาร์ธาก็พยายามหาทางผลักเขาออกอย่างนุ่มนวล พร้อมกล่าวขอบคุณเขา "เรื่องเมื่อกี้ ขอขอบคุณท่านมากที่ไม่บอกคนพวกนั้นว่าข้าพหีนีมาจากที่นี่"

ชายหนุ่มมองเธออย่างสงสัย ริมฝีปากเข้ายวนของเขาก็ก้มน้อยๆ ทำให้เธอรู้สึกอึดอัดจนรีบหันหน้าไปทั้งหน้า

เขาประคองแก้มมาร์ธาไว้ จ้องเข้าไปในตาเธอพลางกระซิบเบาๆ ด้วยเสียงที่ทำให้คนฟังอ่อนโยนไปทั้งตัว

"บอกข้ามา เจ้าเป็นคนเผานอกใช้หรือไม่"

น้ำเสียงทุ้มต่ำเกือบทำให้มาร์ธาเคลิ้ม แต่เมื่อเธอเห็นนัยน์ตาสีทองนั้นเรืองแสงขึ้นก็รู้สึกประหลาดใจจนเผลอร้องทักออกไป "เอ๊ะ? ตาของท่านเรืองแสงได้ด้วย!"

ชายหนุ่มชะงักไปครู่หนึ่ง ครั้นแล้วนัยน์ตาก็กลับเป็นปกติ เขาจ้องเธอด้วยสายตาไม่ยอมกะพริบ ราวกับว่าเธอเพิ่งพูดสิ่งที่น่าเหลือเชื่ออย่างไรราย่างนั้น

เมื่อสังเกตความผิดปกติได้จากใบหน้าของเขา มาร์ธาก็รู้สึก

เหมือนไปต่อไม่ถูก นึกในใจว่าสีหน้าของเขาราวกับตกใจที่สะกดจิต เธอไม่สำเร็จ...สะกดจิต?

คราวนี้เป็นที่ของมาร์ธาที่ต้องจ้องเขากลับด้วยสายตาไม่ยอมจะเชื่อ เธอถามเขาอย่างระมัดระวัง

"เออ...ท่าน...เมื่อไหร่ท่านคงไม่ได้คิดจะสะกดจิตข้าใช่ไหม"

ชายหนุ่มขมวดคิ้วเล็กน้อยแล้วค่อยๆ พยักหน้า มาร์ธาแอบนึกในใจว่าเธอเดาถูกจริงๆ เสียด้วย

"เจ้ายังไม่ได้ตอบคำถามของข้าเมื่อครู"

"ท่านหมายถึงที่ถามว่าข้าเป็นคนเฝ่านอกหรือเปล่านะเหรอ"

ชายหนุ่มพยักหน้า

ถูกสงสัยว่าเป็นคนเฝ่านอกอีกแล้ว มาร์ธายังจำความรู้สึกเหมือนหนูตามถนนที่ถูกชาวบ้านไล่ตีตอนเพิ่งมาถึงที่นี่ได้ ทั้งหมดก็มาจากความเข้าใจผิดเรื่อง 'หิวขโมยเฝ่านอก' นี่แหละ เธอตอบปฏิเสธอย่างคุมอารมณ์ไม่ยอมออกไปทันที "ข้าไม่ใช่คนเฝ่านอกอะไร นั่นซ้กหน่อย!"

"อย่างนั้นหรือ แล้วเหตุใดพวกเขาต้องไล่ตามเจ้าด้วย หรือว่า... เจ้าขโมยเครื่องรางประจำตัวธิดามหาเทพ?" พูดถึงตรงนี้ชายหนุ่มก็ใช้สายตาเฉียบคมเพ่งมองสีหน้าอาการของมาร์ธา

มาร์ธานิ่งมองชายหนุ่มด้วยความไม่เข้าใจว่าเครื่องรางประจำตัวธิดามหาเทพที่ทุกคนพูดถึงคืออะไร

เครื่องรางประจำตัวธิดามหาเทพ?...หรือจะเป็นสร้อยที่เธอสวมอยู่ที่ข้อมือซ้าย แต่ว่ามันก็แค่สร้อยข้อมือธรรมดา แตมเป็นสิ่งที่ติดตัวเธอมาตั้งแต่ก่อนมาที่นี่ ไม่น่าจะเป็นเครื่องรางประจำตัวธิดามหาเทพไปได้

แต่จะให้เธอพูดความจริงเรื่องสร้อยข้อมือเส้นนี้กับคนตรงหน้า

ก็กลัวว่าเขาจะจับเธอไปบูชาัญเหมือนคนพวกนั้น

พอคิดแบบนี้มาร์ธาก็รีบส่ายหน้า "ข้าไม่ได้ขโมยของของธิดา มหาเทพมา ความจริงข้าไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามันคืออะไร พูตอีกอย่างก็คือ ข้าเพิ่งเคยมาสถานที่แห่งนี้เป็นครั้งแรก 'ไม่รู้'อะไรเกี่ยวกับที่นี้ทั้งนั้น ท่านดูการแต่งตัวของข้าสิ ไม่เหมือนกับพวกชนเผ่านอกที่ท่านพูดถึง ใช่ไหมล่ะ"

ชายหนุ่มซึ่งใจกับคำตอบของมาร์ธา เขาดอຍหลังก้าวหนึ่งเพื่อสำรวจดูการแต่งกายของเธอ แล้วจึงพูดว่า "เจ้าแต่งตัวไม่เหมือนพวกคนเผ่านอกเลย แต่คนที่แต่งกายผิดแปลกไปจากคนที่นี้ก็เป็นธรรมดาที่จะถูกเข้าใจว่าเป็นคนเผ่านอกทั้งนั้น ดังนั้นไม่ว่าเจ้าจะอธิบายอย่างไรก็ไร้ประโยชน์"

มาร์ธาคอดตกพูดว่า "แล้วจะทำอย่างไรดี ข้าไม่มีชุดอย่างคนที่นี่ ไม่ต้องถูกเข้าใจผิดไปตลอดหรือ"

ชายหนุ่มยิ้มบาง "ถ้าอย่างนั้นข้าจะให้เสื้อผ้าของที่นี่แก่เจ้าชุดหนึ่ง"

ได้ยินแบบนี้มาร์ธาก็เบิกตากว้าง อยากรู้ว่าเขาจะให้ชุดแบบไหนแก่เธอ

แต่...ทำไมต้องรู้สึกตื่นเต้นด้วย ตอนนี้สิ่งสำคัญที่สุดคือต้องหาทางกลับโลกของเธอสิ!

ชายหนุ่มไม่รอคำตอบจากมาร์ธา จูงมือเธอเดินไปทางหนึ่ง เดินได้ไม่นานนักมาร์ธาก็นึกเรื่องสำคัญได้เรื่องหนึ่ง เธอดึงชายเสื้ออีกฝ่ายก่อนพูดว่า "จริงสิ ข้ายังไม่รู้ชื่อของท่านเลย ข้าชื่อมาร์ธา ไม่ ห้ามเรียกว่า 'มอเตอร์' เด็ดขาดนะ แล้วท่านล่ะ"

แม้ชายหนุ่มจะไม่ค่อยเข้าใจประโยคที่ว่า 'ห้ามเรียกว่า มอเตอร์เด็ดขาด' นั้นหมายความว่าอย่างไร แต่เขายังคงตอบกลับไป

"อาดินัม รีเจียวา"

ขาของมาร์ธาหยุดชะงักทันที เธอจ้องมองชายหนุ่มก่อนทวนชื่อของเขา "อา...อาดินัม?"

อาดินัมพยักหน้า

มาร์ธาอ้าปากหวอ ไม่รู้ว่าควรหัวเราะหรือร้องไห้ดี

อาดินัม 'คนโหดเหี้ยมไร้ศีลธรรม' ที่คนพวกนั้นพูดถึงกำลังยืนอยู่ข้างๆ เธอเธอเนี่ย!

หลังจากนั่งจ้อง 'กองผ้า' ตรงหน้าอยู่พักใหญ่ มาร์ธาก็เริ่มเสียใจเหลือเกินว่าทำไมเธอถึงคิดว่าตัวเองเก่ง คิดไปเองว่าจะสามารถใส่ชุดพื้นเมืองของโลกนี้ได้ด้วยตัวเองนะ

พูดตามตรง เธอดูไม่ออกด้วยซ้ำว่าขึ้นไหนไว้ใส่ข้างใน ขึ้นไหนไว้ใส่ข้างนอก ทุกชิ้นเหมาะจะใส่เป็นชุดเดี่ยวๆ เธอนับถือคนที่นี่จริงๆ ที่สามารถใส่ได้อย่างเคยชินขนาดนั้น

ก็ถูกแล้ว พวกเขาเป็นคนที่นี่ จะใส่เสื้อผ้าแบบนี้เป็นก็ไม่แปลก หากให้พวกเขาเกิดในโลกของเธอบ้างก็คงใส่ชุดแบบนี้ไม่เป็นเหมือนกันแหละน่า!

เสียงเคาะประตูดังขึ้นจากด้านนอก คล้ายกับจะเตือนว่ามาร์ธาใช้เวลาในห้องเปลี่ยนเสื้อผ้านานเกินไปแล้ว

"อ้อ รวดเดียว จะเสร็จเดี๋ยวนี้แล้ว"

มาร์ธาหันกลับมามอง 'ผ้า' กองนั้น ก่อนตัดสินใจว่าจะไม่สนใจอะไรแล้ว เธอจะใส่แบบที่เคยเห็นในเกมคอมพิวเตอร์มานั้นแหละ

ผ่านไปพักหนึ่ง อาดินัมที่ทนรอให้มาร์ธาออกมาไม่ไหวก็เปิดประตูเข้ามาเห็นตอนที่เธอกำลังง่วนกับการหาวิธีพันผ้ารอบเอวพอดี เขานิ่งไปครู่หนึ่งก่อนส่ายหน้าด้วยความเอือมระอา แล้วเดินเข้าไป

ตรงหน้าเธอเพื่อช่วยผูกผ้าคาดเอวเจ้าปัญหาให้

"อะ...ขอบคุณนะ"

มาร์ธาก็ม้วนหน้าด้วยความชื่นอายุพลางมองวิธีการผูกผ้าของ อาตี้นัม

แต่ว่าวินาทีต่อมาอาตี้นัมก็เข้าไปที่เสื้อตัวนอกของเธอ "นี่น่าจะตึงใส่ไว้ข้างในนะ"

มาร์ธานิ่งงันไปสักพักก่อนจะมองหน้าเขา แล้วมอง 'ชุดตัวในที่เขาสู้'

น่าแปลก ดูยังไงก็เหมือนเอาไว้ใส่ข้างนอกชัดๆ!

มาร์ธาก็ทำอะไรไม่ได้นอกจากยิ้มแหย "ขอโทษ ข้าแยกไม่ออกจริงๆ นี่น่าจะซิ่นไหนใส่ข้างใน ซิ่นไหนใส่ข้างนอก"

อาตี้นัมยิ้มอย่างเจ้าเล่ห์ และเริ่มลงมือถอดเสื้อของมาร์ธาออก

มาร์ธาก็พยายามหยุดการถอดเสื้อผ้าอย่างรวดเร็วของเขาพลางร้องตะโกนเสียงดัง "เดี๋ยวๆ! ท่านจะถอดเสื้อผ้าข้าทำไม"

ผู้ชายคนนี่ถอดเสื้อผ้าให้ผู้หญิงบ่อยหรือยังไงนะ ถ้าไม่อย่างนั้นทำไมถึงถอดเสื้อผ้าให้เธอคล้องขนาดนี้

"ก็จะช่วยเจ้าใส่ให้ถูกอย่างไรเล่า เจ้าควรรู้ไว้ ข้าไม่ค่อยปรนนิบัติใครหรอกนะ"

เดี๋ยวก่อนนะ นี่กำลังจะบอกว่าเธอควรตั้งใจที่ได้รับเกียรตินี้ให้ใหม่นะ

อะไรกัน การไม่ค่อยปรนนิบัติคนอื่นเป็นเรื่องน่าภูมิใจอย่างนั้นหรือ มาร์ธาก็แอบบ่นในใจ

ครูใหญ่อาตี้นัมก็ถอดเสื้อซิ่นสุดท้ายออกสำเร็จ เขามองเสื้อในและกางเกงชั้นในของมาร์ธาด้วยความฉงน

นี่เป็นครั้งแรกที่เขาเห็นชุดแนบเนื้อขนาดนี้ อาตี้นัมถามอย่าง

สนใจใคร่รู้ "นี่คืออะไร"

มาร์ธาก็มั่งลมมองตัวเองแล้วก็ต้องแข็งค้ำ ก่อนจะร้องออกมา
เต็มเสียง

อาดินัมปิดหู มองมาร์ธาที่หน้าแดงด้วยความสงสัย ไม่เข้าใจ
ว่าทำไมเธอถึงต้องร้องเสียงดังด้วย

ไม่นานนักเสียงผีเพ้าก็ดังขึ้นจากข้างนอก ผู้นำขบวนมาหยุด
ถามอยู่หน้าประตู "ท่านอาดินัม เกิดอะไรขึ้นขอรับ ไซ่พวกหลบสังหาร
หรือไม่"

อาดินัมเหลือบมองมาร์ธาก่อนพูดออกไปด้วยน้ำเสียงสบายๆ
"ไม่มีอะไร ออกไปให้หมด"

กลุ่มคนด้านนอกเจียบไปหลายวินาทีแล้วจึงตอบว่า "ขอรับ
ข้าขอตัว"

มาร์ธาจ้องอาดินัมอย่างโมโห เธอคิดว่าสิ่งที่ถูกถอดโยนไว้
ด้านหนึ่งขึ้นมาปิดหน้าอก ปากก็กัดน้ำหมุมหมิบ

"โรคจิต!"

อาดินัมเลิกคิ้วขวาขึ้น กระซอกเสื่อในมือมาร์ธาออกแล้วจับ
คางของเธอเข้ดขึ้นพร้อมยิ้มเจ้าเล่ห์พูดว่า "ตาข้าต่อหน้าว่าโรคจิต?
เจ้าอยากรู้หรือไม่ว่าโรคจิตจริงๆ เป็นยังไง"

มาร์ธาลอบกลืนน้ำลาย เกือบลืมนไปเสียแล้วว่ามีนายคนนี่คือ
คนชั่วที่กล้าควักลูกตาและตัดลิ้นคน แถมยังออกคำสั่งให้รุมทำร้าย
ผู้หญิง เพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้เรื่องพวกนั้นเกิดกับตนเอง เธอจึงรีบพูด
อย่างเอาใจ "ไม่ๆ ไม่ใช่ ท่านฟังผิดแล้ว ข้าไม่ได้พูดอะไรอย่างนั้น
เสียหน่อย"

ให้ตายสิ เธอนี้เก่งแต่ปากจริงๆ

อาดินัมแก้งทำเป็นเชื่อคำพูดกลบเกลื่อนที่แสนจะ 'ซี้ซาลาด

ตาขาว' ของมาร์ธา เขาหยิบเสื้อผ้าขึ้นมาใส่ให้เธอ

ไม่นานนักมาร์ธาก็แต่งตัวเสร็จเรียบร้อย เธอรู้สึกตื่นเต้น
จนต้องหมุนซ้ายหมุนขวาดูเสื้อผ้าที่ใส่อยู่ จะว่าไปเธอก็เหมาะจะใส่
ชุดของที่นี่เหมือนกันนะ!

หากมีโอกาสได้กลับบ้านละก็จะต้องเอาชุดนี้กลับไปอวด
ทุกคนให้ได้

อาตี๋นมมองท่าทางเหมือนเด็กของมาร์ธาอย่างพอใจ ครั้นแล้ว
เขาก็พุ่งเธอมานั่งหน้าโต๊ะเครื่องประดับ เปิดผ้าสีแดงที่คลุมกระจก
สัมฤทธิ์อยู่ออกแล้วเริ่มลงมือเกล้าผมยาวๆ ของเธอขึ้นเป็นทรงง่ายๆ

มาร์ธายอมให้อีกฝ่ายจัดการกับผมของเธออย่างว่าง่าย เธอ
มองท่าทางตั้งอกตั้งใจของเขาแล้วเริ่มสงสัยว่าเขาทำผมให้คนอื่นได้
คล่องขนาดนี้ได้อย่างไร

หรือนี่จะเป็น...งานอดิเรกส่วนตัวของเขา

พอติดเครื่องประดับเล็กๆ ลงบนศีรษะของเธอเสร็จ อาตี๋นม
ก็ตบปามาร์ธาเบาๆ อย่างภูมิใจในผลงานชิ้นเอกของเขา "เสร็จแล้ว
ลองส่องกระจกดูสิ"

มาร์ธามองตัวเองที่แต่งองค์ทรงเครื่องเสียใหม่แล้วก็ต้องรู้สึก
ประหลาดใจ ไม่อยากเชื่อเลยว่าคนที่ปรากฏอยู่ในกระจกจะเป็นเธอ
ไปได้!

ไม่ว่าจะเป็นเสื้อผ้าหรือทรงผม เธอรู้สึกราวกับว่าตนเองเป็น
คนที่ใช้ชีวิตอยู่ในโลกแห่งนี้จริงๆ ส่วนโลกของเธอนั้นกลับกลายเป็น
เพียงภาพฝัน

แค่เปลี่ยนชุดและจัดแต่งทรงผมก็ทำให้คนคนหนึ่งเปลี่ยนไป
ได้มากถึงขนาดนี้ ไม่รู้จะบอกว่าเป็นเพราะอาตี๋นมมีความสามารถ
ในการแต่งตัวให้ผู้หญิง หรือจะเป็นอย่างที่คนเขาพูดกันว่า 'ไ้่างาม

เพราะชน คนงามเพราะแต่ง' ดี?

มาร์ธาค่อยๆ คลายจากอาการตกตะลึงพริ้งเพริด แล้วรอยยิ้ม
สดใสก็ปรากฏขึ้นอย่างปิดไม่มิด

"อาตินัม ขอขอบคุณนะ"

อาตินัมมองดูเธออย่างอึ้งตะลึงงัน เขายกมือขวาลูบอกตัวเอง
คล้ายเกิดอาการผิปกติขึ้นกับร่างกาย

มาร์ธาไม่ได้สังเกตเห็นอาการผิปกติของเขา ยังคงชื่นชมชุด
พื้นเมืองที่ตนใส่อยู่ เธอยิ้มก่อนพูดอีกว่า "คิดไม่ถึงเลยว่าข้าก็เหมาะ
กับเสื้อผ้าของที่นี่เหมือนกัน! ถ้ากลับไปมีโอกาสได้แต่งชุดแฟนซีล่ะก็
จะต้องใส่ชุดนี้แน่นอน"

ทันใดนั้นเองจู่ๆ อาตินัมก็กอดเธอไว้จากด้านหลัง มาร์ธาตกใจ
ร้องถามเสียงดัง "ท่านจะทำอะไรนะ!"

อาตินัมหุบตาลงต่ำมองมาร์ธา กล่าวกับเธอด้วยน้ำเสียง
อ่อนโยน "อย่าเพิ่งขยับ ขออยู่แบบนี้ก่อน"

มาร์ธาเกือบล้มตัวเพราะน้ำเสียงนำพียงนั้น เธอเพิ่งตระหนัก
ถึงเรื่องสำคัญ ทำไมเธอถึงกล้าอยู่กับผู้ชายที่เพิ่งรู้จักเมื่อไม่กี่นาที่
ที่แล้วโดยลำพัง...

แล้วยังให้เขาใส่เสื้อผ้าให้ จับแต่งตัวได้ตามใจ

ปกติแล้วเธอไม่ยอมให้ผู้ชายแปลกหน้ามาถูกเนื้อต้องตัว เพราะ
เธอรู้ดีว่าที่ผู้ชายหวังจะเข้าไปใกล้ส่วนใหญ่นั้นมีจุดประสงค์ทั้งนั้น

ทำไมพอเจอผู้ชายคนนี้แล้วถึงได้พลั้งเผลอสติไม่รู้จักระมัดระวัง
ตัวเองเลย ถึงขั้นยอมให้เขาถอดอย่างในตอนนี้ แล้วยังรู้สึกปลอดภัย
และเชื่อใจอีก ไม่กลัวสักนิดว่าเขาอาจทำมีดมีร้ายเธอ

นี่มันเสียวเกินไปแล้ว!

จับปล้นนั่นไอร้อนอย่างหนึ่งก็พันรดลำคอเธอ มาร์ธารู้สึก

ผิด้ล้งเกด เธอรู้สึกได้ว่อาต๋นั้มเหมือนกำล้งอดทนกับอะไรบวงอย่ง
ถึงด้องอศัยร่งของเธอชวยพุงไ่ว้ช้วครว รอให้ควมเจ็บปวดนั้
หายไป

เธอได้ยีนเสียงครวงเบาๆ อย่งข้งหู เหมือนเสียงคนป่วยเป็น
ไซ้หวัดครวงออกมาโดยไม่ได้ตั้งใจ วินาทีต่อมอาต๋นั้มก็ล้้มพ้บลง
ไปบนพื้น ทำให้มาร้ธาสั้บสนว่วุ่นไปหมด

"อาต๋นั้ม อาต๋นั้ม ท่านเป็นอะไรไป! ไม่เป็นไรไซ้ใหม่!"

มาร้ธาเขย่ร่งของอาต๋นั้มที่สลบอย่งเบาๆ เธอมองไปหน้า
หล่อเหลาที่นิ้วลงอย่งเห็นได้ชัด และหน้าผากที่ชุ่มเหงื่อเพราะ
ร่งกายเจ็บป่วยโดยไม่รู้ว่ควรทำอย่งไร

เธอเหลือบเห็นกระเป๋าทนเอง นึกซึ้นได้ว่าในนั้มีทชชู
เป็ยกอย่ง บางทีถ้าเอามาเช็ดเหงื่อให้ เขาอาจจะรู้สึกสบายตัวซึ้น

เธอเอือมมือไปปลดเสื่อหลายชั้นที่อยู่บนตัวอาต๋นั้ม ค่อยๆ
เช็ดตามไปหน้าและหน้าอกเขาอย่งเบาเมื่อ ควมเย็นของทชชูเป็ยก
ค่อยๆ บรรเทาสีหน้าเจ็บปวดของเขาลง

ไม่นานอาต๋นั้มก็ล้้มตาซึ้นมองดูมาร้ธาที่กำล้งเช็ดตัวให้
ลายตาเขาดูคล้ายย้งมีนงอย่ง

เมื่อเห็นว่อาต๋นั้มพื้นแล้ว มาร้ธาค่อยคลายควมก้งวลลง
เธอพับทชชูเป็ยกและกำเก็บไ่ว้ในมือ

"ท่านไม่เป็นไรแล้วไซ้ใหม่"

อาต๋นั้มค่อยๆ ยันตัวซึ้นลบบอกตัวเอง กลิ่นหอมอ่อนๆ และ
ควมรู้สึกเย็นสบายย้งไม่หายไป เขาด้งเกดเห็นกระดาศในมือมาร้ธา
จิงซึ้แล้วถามว่ "เจ้าไซ้สิ่งนี้เช็ดตัวให้ข้าหรือ"

มาร้ธาพยักหน้า แต่เพราะไม่ต้องกรให้เขาสนใจทชชูเป็ยก
ต่อไปจิงรับเปลี่ยนเรื่อง "เมื่อกั้้นท่านเป็นอะไรไป อย่งๆ ก็สลบไป

แล้วยังเห็นออกทวมตัวเหมือนจะเป็นไขสูงเลย ถ้าร่างกายไม่สบาย ก็ควรจะพักผ่อนเยอะๆ ถึงจะถูก"

อาดินัมนิ่งเงียบไปสักพัก เชื้อมมือไปลูบแก้มมาร์ธา มือใหญ่ แข็งแรงได้ผิวเนียนละเอียดของเธอเบาๆ ความรู้สึกจี๊ดๆ เหมือนมี กระแสไฟอ่อนๆ ทำให้เธอรู้สึกไม่ชินและสงสัย

น่าแปลก ทำไมเวลาที่เขาถูกเนื้อตัวเธอถึงได้รู้สึกเหมือนโดน ไฟช็อตทุกครั้งนะ...

ทั้งตอนที่อยูริมห้างนั่น ตอนที่แต่งตัวแล้วผลอตะโตนกัน ก็ใช่ ความรู้สึกแปลกๆ นั้นไม่ได้ทำให้เธอรู้สึกเจ็บปวด มันกลับ เหมือนไปกระตุ้นประสาทรับรู้ของเธอด้วยซ้ำ รู้สึกสบายคล้ายกับ เวลาที่ลูบขนแมว เธอซักจะชอบความรู้สึกแบบนี้ซะแล้วสิ

เวลานี้เองเสียงเคาะประตูก็ดังมาจากด้านนอก

"ท่านอาดินัมขอรับ ทูตของสภาอาวุโสมาขอพบขอรับ"

สีหน้าของอาดินัมไม่พอใจอย่างเห็นได้ชัด ตอบกลับอย่าง เย็นชา "ข้ารู้แล้ว ให้เขารอในห้องโถง"

"ขอรับ"

เมื่อรอนชายหน้าประตูจากไป อาดินัมจึงพูดกับมาร์ธาด้วย ท่าทางเคร่งขรึม "สถานการณ์ของเจ้าในตอนนี้เป็นเสี่ยงอันตรายมาก ตั้งแต่ไปอยู่ออกจากที่นี่เป็นดีที่สุด นอกจากข้าแล้ว ห้ามเจ้าติดต่อกับคนแปลกหน้า เข้าใจใช่ไหม"

พูดจบอาดินัมก็จัดการเสื้อผ้าของตัวเองให้เรียบร้อยก่อนจะ เดินจากไป ทิ้งให้มาร์ธาอยู่กับคำถามที่ลอยอยู่เต็มหัว

ครั้นแล้วมาร์ธาก็กลอกตาสายหน้าแข็ง

ห้ามติดต่อกับคนแปลกหน้า...แล้วตัวเขาเองไม่ใช่คนแปลกหน้า เหมือนกันรีไ้

บทที่ 2

อาดินน์มออกจากห้องไปได้หกชั่วโมงแล้ว
มาร์ธาที่ยังไม่มีอะไรมาถึงห้องตั้งแต่เช้าเริ่มหิวจนได้กิว
เธอนั่งจ้องประตูที่ปิดอยู่พลงบนใจ ในห้องไม่มีอาหาร
อย่างน้อยก็ควรจะมีน้ำบ้างไม่ใช่หรือ เธอทั้งหิวทั้งกระหาย แถม
ยังไม่กล้าออกจากห้องไปไหนเพราะกลัวคนจะหาว่าเธอเป็นหัวขโมย
ผ่านไปอีกสิบนาที เธอเริ่มคิดว่าควรจะต้องออกไปหาของกิน
เอาเอง

หลังจากนั้นครึ่งชั่วโมง ในที่สุดเธอก็ทนไม่ไหว ตัดสินใจไม่ฟัง
คำเตือนของอาดินน์ม สะพายกระเป๋าออกจากห้องเพื่อไปหาของกิน
มาเติมห้องที่กำลังว่างอยู่

เธอไม่ได้เดินไปตามระเบียบยาวอย่างเปิดเผย หากแต่อาดัย
ต้นไม้ในสวนช่วยบดบังเงาร่างของตน หวังว่าจะพบห้องครัวหรือที่
เก็บเสบียง

เดินมาเกือบยี่สิบนาที มาร์ธายังไม่เห็นร่องรอยของอาหาร

เธอแหงนหน้ามองท้องฟ้าอย่างสิ้นหวัง หรือว่าสาเหตุการตายของเธอในโลกแห่งนี้คือหิวไม่ก็อดน้ำตาย?

เธอเดินกลับมายังกำแพงที่ป็นขี้มาตอนแรกโดยไม่รู้ตัว ทว่า ณ ที่นั้นกลับมีใครบางคนยืนอยู่ คล้ายกำลังมองหาอะไรบางอย่าง นั่นมันอาดินัมไม่ใช่หรือ นึกไม่ถึงว่ายังมีอารมณ์ไปเปลี่ยนชุดใหม่อีกนะ!

มาร์ธาคิดถึงความรู้สึกของตนเองที่ต้องถูกทิ้งให้ทนนิวอยู่คนเดียวในห้องก็โกรธจนวิ่งตรงเข้าไปหาเขา

"ท่านทำเกินไปแล้วนะ! ข้าอุตส่าห์เชื่อฟังท่านแต่โดยดี อยู่ในห้องไม่ไปไหน อย่างน้อยท่านควรจะนำน้ำนำอาหารมาให้ข้าบ้าง ข้าหิวจะตายอยู่แล้ว!"

สีหน้าของอาดินัมแสดงความงุนงงอย่างเห็นได้ชัด แต่เมื่อเขาพินิจดูใบหน้าของมาร์ธาอย่างละเอียดอีกครั้งก็รีบกดเธอไว้ทันที มาร์ธานึกปนในใจอย่างอดไม่ได้ ทำไมนายคนนี่ถึงได้ชอบกดฉันน่ะ

เวลานี้ผู้ชายที่กดเธอเอาไว้ให้ความรู้สึกไม่เหมือนกับก่อนหน้า ไม่ได้ทำให้เรารู้สึกหน้าแดงใจเต้น และก็ไม่ได้รู้สึกถึงกระแสไฟฟ้า หรือเราจะรู้สึกไปเอง?

ผ่านไปเพียงครู่หนึ่ง อาดินัมก็ใช้กำลังดึงมือของเธอ ถกแขนเสื้อที่คลุมข้อมือไว้ขึ้น สร้อยบนข้อมือข้างซ้ายของเธอปรากฏแก่สายตาเขา

มาร์ธาตกใจเป็นอย่างมากกับการกระทำของเขาพลางรู้สึกกังวล เขารู้ได้อย่างไรว่าข้อมือซ้ายของเธอใส่สร้อยข้อมืออยู่

เมื่อเห็นเขายิ้มกว้างอย่างผู้ชนะที่ได้รับของสำคัญล้ำค่า มาร์ธาก็กลัวจนต้องถอยห่างออกมาอย่างอดไม่ได้ เธอกลัวรอยยิ้ม

ราวปีศาจแบบนั้นเหลือเกิน มันเหมือนกับว่าเธอกำลังถูกปีศาจร้าย
หมายหัวและเตรียมพร้อมที่จะลากเธอลงนรก

แปลกจัง ทำไมรอบตัวเขาถึงได้เหมือนมีรังสีอำมหิตแผ่ออกมา

"เอ่อ...อาดินัม ท่าน...ท่านฟังข้าอธิบายก่อนนะ สร้อยข้อมือ
นี้มาอยู่กับข้าได้ก็เพราะ..."

อาดินัมได้ยินแบบนี้ก็ถลึงตาจ้องเธอพร้อมคำราม "ข้าไม่ใช่
อาดินัม"

มาร์ธานิ่งงันไป เขาไม่ใช่อาดินัม จะขูให้ฉันทกลัวหรือ เห็น
อยู่ชัดๆ ว่าหน้าตาเหมือนกันแท้ๆ...เอ๊ะ? ทำไมนัยน์ตาสีทองของ
เขาถึงขุ่นมัว ไม่เหมือนสีทองส่องประกายของอาดินัม หรือพวกเขา
จะเป็นฝาแฝด?

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)